

عنوان مقاله:

بررسی آداب سخن و سخنوری در «قابوس‌نامه» و تاثیرپذیری آن از «نهج‌البلاغه»

محل انتشار:

جهان بینی عنصر المعالی و آموزه های فرهنگی تربیتی در قابوسنامه (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مرصیه پرورش بار - کارشناس حسابداری آموزگار ابتدایی آموزش و پرورش شهرستان گنبدکاووس

هما هادی - دانشجوی کارشناسی علوم تربیتی دانشگاه پیام نور واحد گنبدکاووس

خلاصه مقاله:

سخن گفتن، زیباترین نمودار زندگی انسانهای متفکر و اندیشمند است. از دیر زمان که بشر در راه تمدن و زندگی اجتماعی گام نهاده است، نیروی بیان، امتیاز انسان و شرافت وی قلمداد گردیده است. سخن ابزاری است که افکار و عقاید و خواسته‌های ما با آن آشکار میشود. به گفته‌های برترین فضیلت انسان سخنوری است و هر چه شخص در این هنر بکوشد به کمال انسانی نزدیکتر میشود. سخنوری فنی است که به وسیله آن گوینده، شنونده را بر سخن خود اقناع و بر منظور خویش ترغیب میکند و این نتیجه از طریق سادگی و بلاغت و گیرایی توامان حاصل میشود. بنابراین سخنور کسی است که ساده، روان و گیرا سخن بگوید. بنیان و پایه شعر و سخنوری همچون دیگر فنون هنری، استعداد و مایه طبیعی است که خداوند تعالی کرامت میفرماید. مایه و هسته نویسندگی نیز قریحه و استعداد و طبع سلیم است. یکی از نویسندگانی که با اثر منثور خود در تاریخ ادب فارسی ماندگار شده است، «عنصرالمعالی» است. او در کتاب خود «قابوس‌نامه» به مسائل و آداب اخلاقی و تربیتی پرداخته است و در این راه به نظر می‌رسد از قرآن و نهج‌البلاغه تاثیراتی پذیرفته باشد. ما در این مقاله می‌خواهیم از طریق پرداختن به موضوع بررسی آداب سخن و سخنوری در قابوس‌نامه، تاثیر نهج‌البلاغه بر این اثر را نشان دهیم. شیوه پژوهش در این مقاله به روش کتابخانه‌ای و تحلیل محتوا می‌باشد.

کلمات کلیدی:

سخنوری، قابوس‌نامه، عنصرالمعالی، نهج‌البلاغه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1686193>

